

TATRY HOVORIA O BOHU

Svedectvo Maroša Kuffu

Ako každý mladý človek, aj ja som mal svoj plán. Chodil som na gymnázium do Kežmarku. Po maturite som chcel ísť na nejakú vysokú školu. Kamarát sa ma pýtal pred podávaním prihlášky: „Kde ideš na vysokú školu?“ „Ja neviem...“ A moja stará mama pozrela prekvapene na mňa: „Jak, že nevieš?“ Ja na ňu: „Alebo viem?“ A ona: „Jasné, že vieš! Do Nitry ideš za mechanizátora!“ Usmial som sa a pomyslel si: „No, nech má babka radosť!“ Bol som v Nitre, vyštudoval som tam a neľutujem. V Nitre som prežil jednu z najkrajších častí môjho života. Ďakujem Pánu Bohu, že som študoval v Nitre, stretol som vynikajúceho kňaza a vynikajúcu spoločnosť mladých ľudí. Ten kňaz nás viedol k takej duchovnosti. Gymnazista, keď skončí školu a ide na vysokú školu, obyčajne závisí od toho začiatku – kde, kto ho zachytí. Ak ho zachytí dobrá partia, pôjde dobrým smerom. Ja som pozeral, že tí vysokoškooláci idú každý deň na prijímanie. Hovorím si: „To sú normálni? Ako to? Čo to je?“ Nebol som na to zvyknutý. A prosím, jedna partia ťahala „smerom alkohol“ a druhá partia „kostol, sv. prijímanie“. Neviem, akou Božou prozreteľnosťou ma vtiahli do tej „kostolnej“. Miništroval som. Tak som prežil vysokú školu a plnil sa mi môj plán, ktorý bol: zmaturovať, skončiť vysokú školu a ísť do horskej služby. Začal som trochu liezť, posilňovať... Zaujímali ma také veci, ktoré nič nemajú s kňazstvom – kone, pušky, karate, horolezectvo. Čo to má s kňazstvom? Nič. Ale ja som nechcel byť kňazom. Ja som sa celý čas tešil... (dúfam, že nestratíte vieru) do manželstva. Tešil som sa na ženu, aký dom jej postavím... Sníval som, že budem mať pušku, koňa, budem chodiť na karate, budem robiť v horskej službe a budem bývať v lese... Modlil som sa za to a myslel som, aký som nábožný, lebo som počítal s Ježišom. A prvú som chcel dcéru. Vyjednával som s Ježišom.

Medzitým, keď som mal asi dvadsať rokov, tak ma kamarát zavolať, aby som išiel s ním niečo odviezť na Červený Kláštor. Išli sme na traktore, bol máj, modré nebo, všetko kvitlo, nádhera. Sníval som, že tu budem bývať, tu sa mi naplnia sny... Až sme prišli ku kostolu v Haligovciach. Nikdy na to nezabudnem. Obzeral som si všetko a zrazu kostol natretý na okrovo s bielymi okrajmi a nad dverami čierny nápis na bielom podklade. Ale čo tam bolo napísané! Keď som to prečítal, tak ma vystrelo... jak elektrika... Bolo tam: „Boh ťa volá!“ A to bolo ako šíp. Presný zásah. Ja si hovorím: „Nie, nie, Bože, nie!“ Otočil som sa chrptom. „Bože, veď ty vieš, že ja sa chcem oženiť, veď som ťa pýtal dcéru! Nie, nie, nie!“ A už som obdivoval prírodu na druhej strane. Vedel som, že na tú stranu sa nesmiem pozrieť. No neviem, ako sa to stalo, že kamarát otočil traktor. A keď som nechcel cez to sklo čítať, tak som cez druhé sklo prečítal to isté: „Boh ťa volá!“ Ďalší šíp na to isté miesto. Až som podskočil. „Nie, Bože, nie, nie, nie! Bože, nie! Nie, nie, nie, nie...! No dobre, no...“ Desať rokov mi to trvalo! Desať rokov! Boh sa neurazil...

Po vysokej škole som mal nastúpiť na Zbojnícku chatu ako záchranár. Brat ma však za jednu noc prehovoril. Prišiel ku mne a hovorí: „Zajtra nastupuješ do Tatier, čo?“ Hovorím: „Hej!“ „No, bude z teba dobrý horolezec, aj dobrý záchranár, si obetavý, ale bude z teba nanič kresťan...“ Hovorím: „Prečo?“ „No a kostol?“ „Jak kostol, však zídeme dolu, za dve hodiny som v Smokovci.“ „Ale, ale, ale... Nasneží a vieš dobre, že za noc nasneží aj meter a si jasný!“ Zahryzol som si do pery, lebo som vedel, že má pravdu. Vravrel som: „Id' už preč, máš ženu, staraj sa o ženu! Čo sa staráš o mňa?“ Mal som nervy na neho, lebo hovoril pravdivo, ale tak štipľavo. „Daj pokoj!“ On mne: „Nie, nedám pokoj, pretože stratím brata! Keď ti teraz ja dám pokoj, tak ty sa tam stratíš. Koho tam máš? Aké spoločenstvo? Sám tam ideš. Ty myslíš, že čo tam budeš??“ Vytlačal som ho, aby už odišiel. Vedel som, že hovorí pravdu. O tretej ráno sa mi ho podarilo vytlačiť von a zabuchnúť dvere. Ráno som išiel a zmluvu, ktorú som mal v Tatrách, som v Kežmarku na moste roztrhal na štvorčeky, pustil dolu vodou a opretý o zábradlie som pozeral, ako tie lístočky pošli dolu... Celý môj plán bol fuč! Hovoril som si: „A teraz čo?“

Potom som spadol z Gerlachu. Ak ste videli film Vertical limit, tak to bol ako náš prípad. Traja horolezci išli, jedna bola žena. Jeden z nich sa vytrhol, strhol ďalších dvoch a zostali na jednej skobe. Vyzeralo, že

zomrú, toho posledného však odrezali a dvaja sa zachránili. To bol presne náš prípad. Tiež sme mali jedno dievča, ja som vypadol, stiahol ich, no mňa neodrezali. V ten deň bolo nádherné modré nebo. Parádne sa liezlo, som si pískal, ako v tom filme. Tá dievčina bola strašne pomalá. Pomaly liezla. Dal som jej svoju prilbu. Mal som takú červenú, horolezeckú. Ona hovorí: „A ty, Maroš?“ „Ale, prosím ťa...“ Pýcha predchádza pád. Pýcha peklom dýcha. Boh sa pyšným protiví. To som vtedy nevedel. Teraz to už viem. Kto je pyšný, určite spadne. To je jedno, či je to farár, či kaplán, či otec, matka, syn... To je jedno. Keď si pyšný, už sa bavíme len o tom, kedy to bude, keď pôjdeš dolu. Padneš. To som vtedy nevedel. Išiel som dohora, sedačku som mal takú rakúsku. Hovorím jej: „Tu máš moju sedačku!“ „A ty, Maroš?“ „Ale, prosím ťa...“ Sedačku som jej dal a mal som nervy, že tak pomaly lezie. Naraz som zbadal hore v špárke zelené stebielko trávy. Vyšiel som k nemu a myslím si: „Pánečku, do tej špáry, ako sa to tak našlo, v takej výške zelené stebielko trávy a na ňom kvapka rosy... Fúú, to je paráda!“ Vyštveral som sa hore a cez tú kvapku som pozeral dolu na ľudí na chodníku. Boli sme v dvojkilometrovej výške. Tam dolu takí mrňaví ľudia. A pozeral som cez tú kvapku do slnka, na skaly, na to dievča, robil som guľičky z machu a blata a hádzal som do nej. Robil som jej zlosť. Prilepilo sa jej to na prilbu. Potom som sa pozrel na hodinky a celý môj život sa celkom otočil. Za desať dvanásť, som si pozrel, chytil som sa skaly a to bol loker. Mal som si poľučiť. Ale ja, samozrejme, som skúsený, to viem, jasnačka... chytil som sa teda skaly, tá skala sa odtrhla a letel som salto dozadu. V lufte som sa otočil a hneď prvé, čo mi napadlo – excenter je tri metre podo mnou, ten ma chytí. Určite ma chytí. Ten excenter ma síce zachytil, ale sa stočil, vytiahol blok kameňa a potom to začalo trhať všetko ako gombíky na košeli. Všetky istiace body. A ja, ako som letel dolu, bol som asi štyri až päť metrov od tých dvoch, som si myslel: „Bože, takto vyzerá smrť. To je koniec. Teraz sekne lano... Teraz dostanem kameň do hlavy... Teraz...“ Keď som letel okolo nich, tak ma napadlo: „Bože, keby sa aspoň oni zachránili!“ A predstavte si, naraz zaseklo lano a šupa o stenu. Ľavú nohu som mal hneď zlomenú kúsok vedľa kĺbu. Trochu vyššie a som na vozíčku... Celú ľavú stranu od členku až po ucho som mal zodretú a krvavú. Keď som cítil, že lano sa zaseklo a vydržalo to, pomyslel som si: „Teraz dostanem kameň! Teraz!“ Ani jeden kameň som však nedostal do hlavy. Nechcel som veriť, že žijem. Hovorím: „Bože, vďaka, žijem!“ Kamarát bol duchapritomný, zabil skobu a dobre ju bil, to som počul, urobil štand a zakričal tak plačlivo: „Žiješ?“ Ja som mu nič neodpovedal, lebo som mal obrovskú bolesť a chcel som kričať, ale vedel som, že tam hore je to dievča. Myslím si: „Tak ty ma nebudeš počuť ani pípnuť!“ Keby tam ona nebola, tak revem do celej doliny. Až na druhý raz som mu odpovedal: „Žijem!“ Povedal som mu, aby ma rozhojdal na lane, aby som sa mohol zaistiť a spustil to dievča ku mne. Keď sa blížila, tak sa rozplakala. Hovorí: „Maroš, čo ti je?“ Ja jej: „Nič, kukaj: žmurkám, kývam, všetko v poriadku... Nohu mám fuč, ale nič. A tá krv, to sú len škrabance...“ Sadla si ku mne na skalnú rímsu, prišiel kamarát, pozrel na mňa a hovorí: „No nazdar!“ Sadli sme si, spustili dolu nohy a sme sa smiali. Asi tak dvadsať, tridsať minút sme sa len smiali a tiekli nám slzy. Potom sme si uvedomili, že sa smežeme, ale ešte nie sme dolu. Čo teraz? Dolu po pomoc. Kázal som kamarátovi zavolať horolezcov, nie horskáčov, aby sme nedostali po ušiach, že kde sme liezli. Horolezci si vždy pomáhajú. Prišli šiesti horolezci -Pražáci. Zakrútili ma do spacáku ako múmiu. A tak so mnou búchali, že som ticho stenal. Keby tam nebolo to dievča, tak by som reval a kričal. No zahryzol som sa do toho spacáku a mal som nervy na ňu, že tam je. Tak som sa dostal do popradskej nemocnice. O dvanástej som spadol a o jednej v noci som bol v nemocnici. Tam nastal obrat v mojom živote. Pýtal som sa: „Bože, a pre koho som ja vlastne žil? Ako vyzeral môj život? Kone, puška, karate, horolezectvo... Ak by som teraz zomrel, ako by to vyzeralo s mojou dušou?“ Vtedy nastal obrat v mojom živote a povedal som si: „Bože, keď ty si mi dal toľkokrát život, ja ti ho dám naspäť a budem sa venovať tým, ktorí to najviac potrebujú.“

Tam som sa prvýkrát začal pýtať: „Načo sme tu? Kam vlastne kráčame? Čo z toho, že vieš pomenovať po latinsky každú rastlinku, keď nevieš, na čo si tu? Poznáš v lese každý strom a nevieš, na čo si tu? Čo z toho, keď máš hrbu peňazí, ale nevieš, na čo si tu? Čo z toho, že máš encyklopedické vedomosti a nevieš, na čo sme tu a kam kráčame?“ A zmizol som do kňazského seminára...

Po rokoch sa ma kamarát opýtal: „Už vieš, načo sme tu?“ „Áno! Aby sme maturovali z jedného predmetu – z lásky.“ „A kam kráčame?“ „K Láске!“

Mal som teda svoj plán a chcel som, aby mi Boh pomohol. Musel som spadnúť z Gerlachu, aby som sa začal pýtať: „Ježišu, ukáž mi svoj plán. Aké je moje miesto v tvojom pláne?“